

نخستین همایش ملی اخلاق و عرفان در ادب فارسی

رضا در رساله ی قشیریه با نگاهی به نظریه ی گادامر

دکتر احمدرضا کیخای فرزانه

فاطمه رهدار

اکرم حیدری

زکيه رفتاری برون

چکیده

یکی از اصطلاحات مهم عرفانی، مفهوم رضا می باشد که جزء بالاترین مقامات و احوال در سیر و سلوک به شمار می رود. و در برخی از آیات قرآن نیز بدان اشاره شده است، و عرفا با توجه به آیات و روایات موجود در این زمینه، به تأویل مفهوم رضا پرداخته اند. و البته هر کدام با تفکر و طریقه ی عرفانی خاص خویش معنایی تازه و فهمی جدید از آن ارائه نموده اند.

در این پژوهش سعی بر آن است تا به بررسی گسترده ی مفهوم رضا و نحوه به وجود آمدن تأویلات متفاوت آن پرداخته شود. با توجه به این که رساله ی قشیریه یکی از قدیمی ترین و مهم ترین کتب عرفانی می باشد مبنای تحقیق قرار گرفته است. نگارندگان پژوهش حاضر بر این باورند که مفاهیم متعددی که برای مفهوم رضا به وجود آمده است به دلیل تفاوت در تاریخ، فرهنگ، موقعیت جغرافیایی و مشرب عرفانی خاصی است که هر کدام از عرفا داشته اند. و این فرضیه خویش را با معیارهای نظریه ی هرمنوتیک فلسفی گادامر مورد تبیین و بررسی قرار داده اند.

کلید واژه: هرمنوتیک، گادامر، تأویل، عرفان، رضا، رساله قشیریه.

*دانشیار، عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان/iauzah.ac.ir/a.keikha.farzaneh

**دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان/H.rahdar86@gmail.com

***کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی/H.rahdar86@gmail.com

****کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی/H.rahdar86@gmail.com